

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. K.**, bývajúceho vo V., zastúpeného JUDr. P. H., advokátom v B., proti žalovaným **1/ A. M.**, bývajúcej v P., zastúpenej Advokátskou kanceláriou M., so sídlom v B., **2/ J. F.**, bývajúcemu v B. a **3/ M. F.**, bývajúcej v B., **o vydanie veci alebo zaplatenie peňažnej sumy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8 C 175/2007, o dovolaní žalovanej 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2013 sp. zn. 9 Co 38/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením zo 7. novembra 2012 č. k. 8 C 175/2007-163 pripustil vstup J. F., bytom B. a M. F., bytom B., do konania ako žalovaných 2/ a 3/, namiesto pôvodného žalovaného 2/ M. H., bytom B.. Svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil zmenou vlastníkov bytu, ku ktorej došlo v priebehu konania. Zmenu vlastníkov preukazoval žalobca výpisom z listu vlastníctva. Po právnej stránke posúdil súd prvého stupňa svoje rozhodnutie ust. § 92 ods. 2 O.s.p. Zároveň predmetným uznesením rozhodol aj o návrhu žalobcu na zmenu žalobného petitu, ktorú pripustil tak, že žalovaní 1/, 2/ a 3/ sú povinní vydať žalobcovi nehnuteľnosti v kat. úz. D., zapísané na LV č. X., a to byt č. X. na X. NP vo vchode č. X. bytového domu na C. so súpisným č. X., ktorý je postavený na pozemku

parc. č. X., parc. č. X., parc. č. X. a parc. č. X., spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu vo veľkosti 4834/247920-in, alebo žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu zodpovedajúcu výške dohodnutej a uhradenej kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou 1/ ako predávajúcou a S. P. ako kupujúcou z 19. októbra 2007, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil súd prvého stupňa tým, že v prípade bytu, ktorý je predmetom tohto konania, došlo k zmene v osobe jeho vlastníka v katastri nehnuteľností, keď ako noví vlastníci boli v katastri zapísaní J. F. a M. F., pričom doteraz predložené dôkazy a navrhnuté dokazovanie môže byť podkladom pre rozhodnutie súdu aj o žalobcom zmenenom návrhu (§ 95 ods. 1, 2 O.s.p.).

Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „odvolací súd“) uznesením z 29. novembra 2013 sp. zn. 9 Co 38/2013 odvolanie žalovanej 1/ ako aj žalovaných 2/ a 3/ odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v súdnej právnej veci boli podmienky predpokladané § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. splnené. Medzi doterajším žalovaným 2/ M. H. (ako predávajúcim) a J. F. a M. F. (ako kupujúcimi) bola uzavretá kúpna zmluva o predaji nehnuteľnosti (označeného bytu), ktorá bola uzavretá až po začatí tohto konania (konanie začalo na návrh pôvodnej žalobkyne A. K. dorúčením návrhu na súd dňa 10. septembra 2007). Ďalej uviedol, že argumentácia žalovaných, že v danom prípade išlo o procesný návrh v zmysle § 92 ods. 4 O.s.p. neobstojí; žalobca reagoval svojím procesným návrhom na skutočnosť, že po začatí konania v katastri nehnuteľností na príslušnom liste vlastníctva došlo k zaevidovaniu zmeny aktuálnych vlastníkov označenej nehnuteľnosti, následkom prevodu vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti, a to na základe uzavretej kúpnej zmluvy medzi predchádzajúcim žalovaným 2/ M. H. a J. F. a M. F., súčasnými žalovanými 2/ a 3/. Predmetným uznesením súd prvého stupňa riešil otázku okruhu účastníkov na strane žalovaných len z procesného hľadiska; či sú terajší žalovaní 1/, 2/ a 3/ aj nositeľmi hmotnoprávných povinností, ktoré voči nim uplatňuje žalobca, bude súd prvého stupňa skúmať až pri rozhodovaní vo veci samej. V štádiu, kedy súd posudzuje splnenie predpokladov v zmysle ust. § 92 ods. 2 O.s.p., skúma totiž ich naplnenie len z formálneho hľadiska; posúdenie otázky, či je nový účastník konania skutočne vecne legitimovaným účastníkom (v prejednávanej právnej veci vecne pasívne legitimovanými žalovanými 1/, 2/) je vyhradené až rozhodnutiu vo veci samej. Ďalej konštatoval, že proti uzneseniu o zmene účastníka je odvolanie prípustné, keďže

zákon to výslovne nevylučuje (v ustanovení § 202 ods. 3 písm. b/ O.s.p. bola vylúčená prípustnosť odvolania iba proti uzneseniu, ktorým bol do konania pribratý ďalší účastník podľa § 94 ods. 2 O.s.p.); k podaniu odvolania je však oprávnený len ten žalobca, ktorý návrh na zmenu účastníka nepodal, prípadne žalobca, ktorý so zmenou nesúhlasil a súd zmenu pripustil. Žalovaný však právo podať odvolanie proti uzneseniu o pripustení zmeny, nemá (bolo už uvedené, že žalovaný neurčuje okruh účastníkov v konaní, takéto oprávnenie, plynúce z dispozičnej zásady, prislúcha výlučne žalobcovi). Odvolaciemu súdu vzhľadom na uvedené nezostalo iné riešenie, než odvolania žalovaných 1/, 2/ a 3/ odmietnuť, a to v časti pripustenia zámeny účastníkov, na základe ust. § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., ako odvolania podané niekým, kto na podanie odvolania nie je oprávnený.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná 1/ dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila existenciou dôvodov podľa ust. § 237 písm. a/, e/, f/ O.s.p. Namietala, že rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k odmietnutiu odvolania žalovanej 1/, hoci pre takýto postup odvolacieho súdu neboli splnené podmienky. Uviedla, že rozhodovanie o zrušení darovacej zmluvy nepatrí do právomoci všeobecných súdov. Súd preto mal postupovať podľa ust. § 103 a 104 O.s.p. a konanie vo veci zastaviť. Dovolateľka napokon namietala, že odvolací súd pochybil, keď dospel k záveru, že konanie sa začalo na návrh pôvodnej žalobkyne A. K. doručením návrhu na súd 10. septembra 2007. Dovolateľka navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku o zmene účastníka konania a celé konanie zastavil podľa § 104 ods. 1 O.s.p.

Žalobca a žalovaní 2/, 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie podala oprávnená osoba.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, iba ak to zákon pripúšťa.

Prípustnosť dovolania podľa § 236 ods. 1 O.s.p. je objektívnou kategóriou (dovolanie je alebo nie je prípustné), ktorá sa principiálne nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p.). Subjektívna prípustnosť dovolania oproti tomu zahŕňa v sebe (implikuje) otázku určenia subjektu, ktorý je v danom prípade oprávnený – v zmysle § 243b ods. 5, § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. dovolanie, ktoré je objektívne prípustné, podať. Zohľadňuje teda osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie.

Subjektívna prípustnosť dovolania reflektuje stav procesnej ujmy v osobe určitého účastníka konania, ktorý sa prejavuje v porovnaní najpriaznivejšieho výsledku, ktorý odvolací súd pre účastníka mohol založiť svojím rozhodnutím, a výsledku, ktorý svojím rozhodnutím skutočne založil. Z povahy dovolania ako opravného prostriedku plynie, že oprávnenie ho podať (tzv. subjektívna prípustnosť) má účastník, v neprospech ktorého toto porovnanie vyznieva a ak je spôsobená ujma na základe dovolania odstrániteľná tým, že dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší.

Uznesením, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie žalovanej 1/ voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým tento vyhovel návrhu žalobcu na vstup žalovaných 2/ a 3/ (J. a M. F.) do konania na miesto pôvodného žalovaného 2/ (M. H.) sa odvolací súd (tak ako súd prvého stupňa) žiadnym spôsobom nedotkol právneho postavenia žalovanej 1/; nemohol jej teda spôsobiť ani žiadnu ujmu odstrániteľnú v dovolacom konaní. Zo súdnej praxe vyplýva, že pri nedostatku subjektívnych podmienok nemôže súd tento nedostatok zhojiť, to znamená, že ani dovolací súd sa nemôže takýmto dovolaním vecne zaoberať (porovnaj tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 50/1999 a ZSP 5/1998).

V tomto štádiu preskúmania podaného dovolania mal dovolací súd za dostatočne preukázané, že sú splnené podmienky pre odmietnutie dovolania. So zreteľom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nezaoberal sa dovolací súd dovolacími námietkami a návrhmi dovolateľky.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej 1/ podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol ako podané niekým, kto naň nie je oprávnený.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej 1/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2015

JUDr. Viera Petriková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová